

uden „Kirketendeieren“ ogsaa blev nævnt „Kirkeinspektionerne“, navnlig af Hensyn til de Kirker, der eie sig selv. De ærede Stillelere af Vædringsforslagene have optaget denne Tilføielse i deres Forslag under Nr. 6 til § 12, og faa meget mere turde det være nødvendigt ligeledes at indføre den i Paragrafens første Del. Dette er jo imidlertid af den Slags Udsættelser, der ikke kunne hindre mig i at stemme for nogen af disse Paragrafer, men da jeg interesserer mig meget for nærværende Lovforslag, med hvilket jeg fuldt samstemmer, har jeg fundet det rigtigst at gjøre opmærksom paa, at der findes en mindre korrekt Udtryksmaade paa nogle Steder. — Derimod er der et enkelt Punkt i Loven, hvorved jeg har nogen Betænkelighed, idet jeg frygter for, at der kan opstaa Forhold deraf, som maasse ville vise sig at være noget uretferdige. Jeg sigter her til § 7, der fastsætter, at enhver Sognebeoer har Ret til at blive begravet paa Sognets Kirkegaard, selv om han ikke hører til Folkekirken. Det er vistnok saa, at den Regel, som her fastsættes, ikke er ny, men kun udtrykker den nugældende Ret, i alt Fald paa Landet; men naar denne Ret her skal ophøies til Lovregel, ledes dog Tanken hen paa en Side af den foreliggende Sag, som paa dette Punkt ikke ganske kan lades ude af Betragtning, medens den paa andre Punkter ganske vist er af underordnet Betydning, og det er den økonomiske Side. Ved Brugen af Kirkegaardene foregaar nemlig ikke som ved Brugen af Kirkerne en blot Brug, men der foregaar en Forbrug, og som Følge deraf træder den økonomiske Side ogsaa stærkere frem. Jeg skal med Hensyn til den af mig antydede Betænkelighed holde mig til de Kirker, som eie sig selv. Naar disse Kirker ikke selv kunne udrede Udgifterne til deres Fornødenheder, deriblandt til Kirkegaardene, da skal der, som bekendt, efter Danste Lovs 2—22—64 og senere Lovbestemmelser foretages en Eigning paa Menighedsmedlemmerne, og ved en saadan Eigning ville vedkommende Myndigheder, som

foretage den, grundlovmæssig have at forbigaa de Sognebeoere, der ikke høre til Folkekirken. De udenfor Folkekirken staaende Sognebeoere ere fritagne for at svare Bidrag til bemeldte Udgifter, men skulle nyde fuld Ret lige med de Bidragpligtige til Brug og Forbrug af den Kirkeeiendom, til hvis Tilveiebringelse Udgifterne medgaa. Dette Forhold vil for flere vise sig som uretferdigt eller i alt Fald ubilligt. Det forekommer mig, at de, der ville benytte Retten til at begraves paa Kirkegaarden, maatte ogsaa være forpligtede til at bidrage til Kirkegaarden. Saadant er imidlertid ikke fastsat i Forbindelse med anførte Regel i § 7, og det er den Betænkelighed, som jeg har paa dette Punkt, men det skulde være mig fjært, om den kunde fjernes ved Uttringer fra en eller anden Side.

Madvig: Af de Bemærkninger, som ere fremkomne fra de to ærede Landstingsmænd, er der kun een, som angaar et af de stillede Vædringsforslag, nemlig Vædringsforslaget til Nr. 12, og som jeg derfor skal sige et Par Ord om. Vi have her taget Kirkesynet, fordi det allerede er nævnt i selve Paragrafen, nemlig hvor der er Spørgsmaal om Belysningen; men jeg skal indrømme, at her, hvor der kun er Spørgsmaal om en Betaling til Kirken, kunde der maasse være Grund til at vælge en anden Autoritet til at afgjøre mulig Strid herom. Derom skal jeg inden 3die Behandling tale med mine Medforslagsstillere; men Bestemmelsen om Opvarmning og Betalingen derfor anser jeg for aldeles nødvendig, da — som det allerede er sagt — Spørgsmaalet om Opvarmning kan faae Betydning for flere Kirker, end det for Diebliftet har, og, naar der siges, at denne Sag kan ordnes ved Overenskomst, og at man bør henwise til at træffe Overenskomst med Kirkeoier, Kirkeinspektion eller Kirkeværg, saa er det klart, at, naar der ikke søies Noget til, saa kunde dette Spørgsmaal benyttes til at lægge de Paagældende store Bæmskeligheder i Veien. Naar Kirken